

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **A. B.**, st. příslušnost: Maroko
zastoupený advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha
adresa pro doručování: V Tůních 11, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí České republiky**
sídlem Loretské nám. 101/5, 118 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2020, č. j. X, ve věci nového posouzení
důvodů neudělení krátkodobého víza

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím nově posoudil důvody neudělení víza podle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání tohoto rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“) a rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Rabatu (dále jen „velvyslanectví“) o neudělení krátkodobého víza shledal v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
2. Žalovaný posuzoval věc podle nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), která umožňuje omezit tato práva z důvodu zneužití práv nebo podvodu, např. z důvodu účelového sňatku. Žalovaný dále postupoval podle doporučení Komise k lepší transpozici a aplikaci směrnice 2004/38/ES [Sdělení Evropské komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009 č. COM (2009) 313 final a 604 final, dále jen „Sdělení komise“], jehož přílohou je Příručka pro řešení otázky údajných účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU (dále jen „Příručka pro účelové sňatky“).

3. Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí tak, že se jednalo o účelový sňatek. Žalobce nikdy nepobýval legálně v členském státě EU. Žalobce v roce 2018 neúspěšně žádal o vízum na českém konzulátu. Pokud by žalobce neměl benefit statusu rodinného příslušníka, podmínky pro udělení standardního krátkodobého víza by pro něho byly obtížně splnitelné.
4. Budoucí manželé se měli setkat v roce 2014 v Moskvě. Vyjádření obou manželů ohledně okolností se však rozcházejí, stejně jako se v čase rozcházejí tvrzení samotného žalobce. Manželé nikdy nežili ve společné domácnosti. Manželé nesdílejí žádný vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností. Manželství bylo uzavřeno v červnu 2019 a netrvá dlouho. Žádné ze souboru indikativních kritérií, která poukazují na to, že zneužití práv EU je nepravděpodobné, žalobci nesvědčí.
5. *Prima facie* nelze konstatovat, že manželství nebylo uzavřeno účelově. Proto žalovaný přistoupil k hodnocení skutečností, které ukazují na účelové uzavření manželství. Žalobce při podání žádosti v roce 2018, kdy neměl postavení rodinného příslušníka občana EU, uvedl, že se pár zná pouze rok. To znamená, že se manželé museli seznámit v roce 2017. Nyní žalobce tvrdí, že se seznámili v roce 2014 v Moskvě. Žalobce uvedl, že s manželkou se seznámil prostřednictvím jeho marockého kamaráda, který žije v Moskvě. Manželka žalobce však ve svém čestném prohlášení uvedla, že setkání bylo náhodné a o žádném marockém kamarádovi žalobce se nezmínila. Žalobce uvedl o vztahu s manželkou v roce 2018 při podání žádosti, že jsou pouze přátelé a nyní tvrdí, že se již v roce 2017 domluvili na uzavření sňatku. Vzhledem k nejasnostem ohledně seznámení žalobce může při podání nové žádosti o vízum doložit, že se pár zná od roku 2014 (doklad o cestě do Moskvy, ruské vízum apod.), včetně doložení vzájemných setkání.
6. Svatba se uskutečnila v červnu 2019. Podle žalobce se svatby zúčastnilo deset lidí, ale na předložených fotografiích je jen se svou manželkou a pouze na jedné fotografii je otec žalobce. Manželka vysvětlila, proč se svatby nezúčastnili její rodiče, ale již neuvedla důvod, proč se svatby nezúčastnila její dcera. V případě nové žádosti žalobce může doložit setkání manželky s rodinou žalobce v Maroku.
7. Žalobce jako společný jazyk uvedl češtinu, arabštinu a angličtinu, resp. jejich kombinaci. Manželka žalobce tyto jazyky neuvedla a sdělila, že se pár navzájem učí jazyky, žalobce česky a ona arabsky. Podle žalované tak existuje mezi manžely jazyková bariéra. O tom svědčí také to, že žalobce neví, kdy se jeho manželka narodila a jaké má vzdělání.
8. Žalobce v žádosti o vízum uvedl, že pracuje jako obchodní zástupce, ale nedoložil potvrzení o zaměstnání ani jakýkoli doklad o mzdě. Na výpisu z bankovního účtu je pouze účelový vklad před podáním žádosti o vízum. Žalovaný proto konstatoval, že žalobce nemá stabilní zaměstnání a jasnou ekonomickou perspektivu v rodné zemi. To ho

motivovalo k uzavření sňatku s občankou EU za výlučným účelem získání volného pobytu a pohybu v zemích EU.

9. Žalobce je o šest let mladší než jeho manželka. Žalobce hovořil o tom, že chtějí mít děti, avšak manželka se o dětech vůbec nezmiňuje. Manželka popsala, že plánuje otevření krejčovství a bude proto potřebovat spoustu času. Je třeba vzít v úvahu, že dceři manželky žalobce je 28 let. Není jasné, kdy pár plánuje narození společných dětí, jak o tom mluvil žalobce.
10. **Žalobce v žalobě** popíral uzavření účelového manželství. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Pokud žalovaný shledal rozpory ve výpovědích žalobce, šlo o nedorozumění a chybné tlumočení. Žalobce odkázal na čestné prohlášení jeho manželky ze dne 14. 2. 2020. Podle manželky od roku 2016 dosud nedošlo mezi manžely k nedorozumění. Manželé mají shodný názor na zdravý životní styl a stejné chutě. Žalobce nikdy nezapomněl na narozeniny své manželky. Manželství trvá rok a půl. Manželé mají v ČR vytvořeno kvalitní rodinné a sociální zázemí. Manželé chtějí žít v ČR normální manželský život. Oba mají prostředky na placení nájmu, nemají finanční a hmotnou nouzi. Oba si přejí narození dítěte. Manželka je schopna porodit dítě, k tomu doložila zprávu gynekologa, že je zdravá. Manželka vysvětlila, že její staří rodiče se nemohli svatby zúčastnit, protože mají ukrajinské státní občanství, obtížně by vyřizovali vízum a cestovali. S uzavřením manželství souhlasili. Manželka měla také vážné technické důvody, proč nemá po svatbě příjmení manžela (vlastnictví nemovitostí na Ukrajině, časová a byrokratická náročnost vyřizování dokladů). Manželka kromě zaměstnání v ČR má i krejčovství, což doložila. Manželka má na bankovním účtu ke dni 15. 10. 2020 částku X Kč. Žalobce má v Maroku zaměstnání, je obchodní zástupce, prodává vozidla a je řidič. V Maroku je obvyklá pestrá pracovní náplň a zaměstnanci jsou vypláceni v hotovosti. Žalobce využívá kromě firemních i rodinná vozidla, což doložil fotografiemi. To svědčí o dobré ekonomické situaci žalobce a jeho rodiny v Maroku. Žalovaný nezkoumal podrobněji příjmy manželky, spokojil se jen s potvrzením zaměstnavatele o mzdě a nevyžádal si daňové priznání a aktuální výpisy z účtu. Žalovaný nepřihlédl k internetové komunikaci mezi manžely. Řada manželství vznikla nebo existovala po nějakou dobu na dálku. Žalobce doložil k opakovaným cestám manželky do Maroka fotografie, letenky a kopii části cestovního pasu s otisky razítek. Rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky. Žalobce navrhl k důkazu o kvalitě manželství výsledky žalobce, výsledky jeho manželky a výsledky zástupkyně velvyslance Ing. J. Ch., Ph.D.
11. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** odkázal na napadené rozhodnutí.
12. **Žalobce v replice** poukázal na trvalý citový vztah, na vzájemné manželské porozumění, plány manželů do budoucna a usilovnou nepřetržitou snahu manželů o získání víza. Manželé odloučením velmi trpí. Manželství trvá již několik let. Manželé chtějí realizovat společný život na území ČR. O účelovosti manželství nesvědčí ani jeden důkaz. Důkazní břemeno leží na žalovaném. Nedokonalosti manželství nebo absence ideálního manželství podle představ správního orgánu nejsou důkazem o účelovosti sňatku. Žalovaný hodnotil výpovědi manželů tendenčně a nepřihlédl k okolnostem, které svědčí ve prospěch žalobce. Manželé se v mnoha odpovědích shodovali, prokázali vzájemnou znalost osobních údajů a shodně uvedli okolnosti seznámení. Jediným účelem uzavření manželství nebylo vízum.

13. **Žalobce v podání** ze dne 23. 6. 2021 navrhl přednostní projednání věci z důvodu těžkého onkologického onemocnění manželky žalobce, které doložil lékařskou zprávou. Žalobce dále navrhl výslech svědkyně J. V., a aby manželka byla „vedlejším účastníkem řízení“.
14. **Žalobce v podání** ze dne 27. 10. 2021 navrhl k otázce účelovosti manželství důkaz doloženým čestnými vyjádřeními a výslechy Ing. J. Ch., Ph.D., bývalé zástupkyně velvyslance a prof. D. P. ze Slovinska.
15. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
16. **Soud při jednání** provedl dokazování listinami, fotografiemi a třemi svědeckými výpověďmi.
17. **Žalobce při jednání soudu** uvedl, že žalobci nebylo uděleno vízum z důvodu msty za podpurné vyjádření proti odvolání bývalé zástupkyně velvyslance. Zástupce žalobce v konečném návrhu uvedl, že při žádosti o krátkodobé vízum není žadatel povinen dokládat příjmy. Žalobce je mladý a zdravý a nebyl by zátěží pro ČR. Nebýt dnešního jednání, „nevyložily by se všechny karty na stůl“. Správní orgány měly rozhodovat lidsky, slušně a v souladu se zásadami správního řízení. ČR jako právní stát nemůže vyhnat svého občana do Maroka, kde lidé nejsou svobodní. Manželka žalobce v ČR má zázemí a chce tu zůstat. Cesty do Maroka jsou pro manželku náročné i finančně.
18. **Žalovaný při jednání soudu** uvedl, že manželé mohli alespoň nějakou dobu žít každodenní život v Maroku. Žalobce neúspěšně žádal o vízum v roce 2018 a 2019. Důvodem napadeného rozhodnutí byly rozdílné informace manželů o seznámení a dalším průběhu komunikace. Nebyl zde žádný důkaz o cestě manželky do Moskvy v roce 2014. Teprve při jednání soudu zaznělo, že by žalobce mohl pracovat v ČR jako fitness trenér a zprostředkovávat prodej aut. Manželé nevedli komunikaci jedním jazykem o každodenním životě a měli při podání žádosti o vízum jazykovou bariéru. Žalobce neměl pevné sociální a ekonomické postavení ve své zemi, nedoložil žádné příjmy a úspory, jen jednorázový účelový vklad. Manželka ve správním řízení neobjasnila neúčast dcery na svatbě. Manželé se setkali jen podle otisků víza šestkrát po dobu 4 – 23 dní. Manželství netrvá dlouho. Manželé neměli společné závazky. Žalobce neznal ani datum narození manželky, což není podle žalovaného nevýznamný detail. Manželé vypovídali ve správním řízení rozporně ohledně plánů do budoucna a dětí. Žalobce by mohl být zátěží pro ČR. Manželé dodnes neměli společnou domácnost. Onemocnění manželky nemá souvislost s neudělením víza. K námitce manželky žalobce, že žalobci se nelíbilo pokládání otázek u pohovoru, žalovaný uvedl, že pokládání otázek při pohovoru je standardní a potřebné pro posouzení účelovosti manželství. Fotografie neměly správní orgány k dispozici ve správním řízení. Žalovaný v konečném návrhu poukázal na hlavní důvody neudělení víza, a to jazykovou bariéru mezi manžely v době podání žádosti o vízum a nesrovnalosti ve výpovědích ohledně seznámení. Žalobce nevěděl ani datum sňatku a vyhledával ho při pohovoru v dokladech. Nelze spekulovat, jak by správní orgán rozhodl o nové žádosti. Nejde o nucení žít v Maroku. Občan ČR při sňatku s cizincem musí počítat s tím, že zde není všeobecný právní závazek poskytnout cizinci pobyt v ČR. Cestování bylo pandemií onemocněním covid-19 omezeno jen částečně, nyní není do Maroka omezeno vůbec.

19. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
20. Soud provedl **jednání v nepřítomnosti žalobce**, protože 1. byl zastoupený advokátem, 2. s ohledem na všechny okolnosti věci po studiu soudního a správního spisu, 3. protože zástupce žalobce nepřesvědčil soud, proč byl výslech žalobce nutný, když jde o přezkumné, kasační řízení, nikoli nalézací a současně 4. zajištěním účasti žalobce u soudního jednání by soud popřel napadené rozhodnutí, poskytl by žalobci privilegium oproti jiným neúspěšným žadatelům o vízum, kteří by účast na soudním jednání nepožadovali, a soud by nejednal v dané věci nestranně. Jednal by ve prospěch žalobce, který by pak nemusel opustit ČR a při případném vyhoštění by argumentoval narušením nového manželského, soukromého a rodinného života. Jak uvedl žalovaný při jednání soudu, pokud by soud uložil předběžným opatřením žalovanému udělení víza za účelem účasti na jednání soudu, vytvořil by privilegovanou skupinu žadatelů (srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky Pardubice ze dne 3. 2. 2021, č. j. 52 A 3/2021-17, bod 8). K takovému postupu podle zdejšího soudu nemají soudy kompetence a mohly by narušovat dělbu moci.
21. Soud nevyhověl návrhu žalobce na přibrání jeho **manželky jako vedlejšího účastníka**. Institut vedlejšího účastníka se podle § 93 o. s. ř. v soudním řízení správním nepoužije, protože s. ř. s. má svůj institut osoby zúčastněné na řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu - dále jen „NSS“ - ze dne 15. 9. 2005, č. j. 1 As 26/2004-17). Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. *osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat*. V posuzovaném případě soud neshledal, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí zasáhl subjektivní veřejná práva manželky žalobce. Manželka žalobce soudu neoznámila, že chce uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení a nebyla účastníkem správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Manželka žalobce se k soudu dostavila jako svědkyně, byla soudem vyslechnuta a zúčastnila se po svém výsledku jednání soudu.
22. Soud neshledal napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné. Ačkoli se na řízení nevztahuje podle § 168 odst. 1 ZPC druhá a třetí část správního řádu, napadené rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu obsahuje řešení otázky, která byla předmětem řízení tak, aby ji soud mohl přezkoumat (opětovné přezkoumání důvodů neudělení krátkodobého víza pro obcházení zákona – uzavření účelového manželství). Důvody, které žalovaného vedly k vydání rozhodnutí, jsou z odůvodnění seznatelné. Žalovaný vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Žalovaný se zabýval dostatečně řešenými otázkami a námitkami žalobce a uvedl, proč je shledává nedůvodnými. Je třeba zdůraznit, že je důležité posoudit meritum sporu a poskytnout odpověď na základní námitky, v nichž může být obsažena i odpověď na námitky dílčí (obdobně srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54 nebo ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
23. **Spornou otázkou** mezi účastníky řízení bylo, jestli žalobce uzavřel **účelové manželství**.
24. Podle § 20 odst. 5 písm. e) ZPC *cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana*

*Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se **krátkodobé vízum neudělí**, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména **pokud účelově uzavřel manželství** nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.*

25. Žalobce je marockým občanem a není občanem EU. Žalobce získal uzavřením manželství s občankou ČR postavení rodinného příslušníka občana EU [§ 15a odst. 1 písm. a) a odst. 3 ZPC] a má právo pohybu a pobytu v ČR podle směrnice 2004/38/ES, která však v čl. 35 umožňuje odepření těchto práv v případě účelového sňatku.
26. Výkladovou pomůckou pro naplnění právního pojmu „účelový sňatek“ jsou Sdělení komise a Příručka pro účelové sňatky. Podle Sdělení komise je účelovým sňatkem sňatek uzavřený výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu, na které by jinak cizinec neměl právo. Přitom kvalita vztahu není pro použití čl. 35 relevantní. Pokud cizinec vstoupil do manželství s občankou ČR a správnímu orgánu to prokáže, platí vyvratitelná domněnka, že manželství neuzavřel s jediným cílem, a to získání volného pobytu a pohybu v EU. Důkazní břemeno osvědčení uzavření účelového manželství je na správním orgánu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2021, č. j. 41 A 74/2020-61, bod 22 a násl.).
27. Vodítkem k posouzení účelovosti manželství je soubor indikativních kritérií v Příručce pro účelové sňatky. Mezi **pozitivní** indikativní kritéria patří to, že 1. manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím, 2. pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu, 3. pár měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu, 4. pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení atd.). Naopak v rámci **negativních** indikativních kritérií lze zohlednit to, že 1. pár se před svatbou nikdy nesetkal, 2. pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají, 3. pár nemluví společným jazykem, kterému oba rozumí, 4. důkaz o peněžní částce nebo daru předaných aby došlo k uzavření sňatku (s výjimkou peněz nebo darů předaných jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí), 5. v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu, 6. rozvoj rodinného života pouze v době přijatého příkazu k vyhoštění, 7. pár se rozvedl krátce potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu. Jde o otázky skutkové.
28. V posuzovaném případě z vyjmenovaných pozitivních kritérií nesplňují žalobce s manželkou ani jedno. Nesporné mezi účastníky řízení bylo, že žalobce žádal o krátkodobé (schengenské) vízum dne 15. 5. 2018 a žádost mu byla zamítnuta, protože účel a podmínky pobytu v ČR nebyly prokázány, žalobce neprokázal dostatek legálních finančních prostředků k pobytu v ČR a k návratu do vlasti a dále že nebyl prokázán úmysl vrátit se zpět do vlasti. Žalobce doložil v předchozím správním řízení výpis z bankovního účtu se zůstatkem 30 000 marockým dirhamů (dnes asi 74 000 Kč). Žalobce k této žádosti podle správního spisu uvedl, že s nynější manželkou byli pouze přátelé a že bude bydlet v motelu, ne u ní. Žalobce neměl stabilní zaměstnání, uvedl, že do roka by měl mít jistější pozici. Letenku tehdy platila žalobci nynější manželka. Je nesporné, že žalobce nikdy předtím nepobýval na území členských států EU. Druhou žádost o krátkodobé vízum podal žalobce již jako manžel občanky ČR. Manželka žalobce jako svědkyně při jednání soudu uvedla, že „chtěla, aby žalobce nejdřív přijel do ČR, nešlo to, takže přijela do Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Maroka, **požádali o vízum, ale nedostali ho, proto se vzali**“. Je zjevné, že žalobce by bez sňatku nezískal právo pobytu v ČR. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 2, žalobce nikdy legálně nepobýval v EU a pokud by nemohl benefitovat ze statusu rodinného příslušníka, podmínky pro udělení standardního krátkodobého víza by pro něho byly obtížně splnitelné. S ohledem na provedené dokazování tomuto závěru žalovaného nelze nic vytknout.

29. Žalovaný dospěl k závěru o účelovosti manželství po **vyhodnocení způsobu seznámení** a znalostí páru navzájem. Ve správním řízení žalobce uvedl, že se seznámili v Moskvě prostřednictvím jeho kamaráda a byli v kontaktu, kdežto manželka uvedla, že se v Moskvě v roce 2014 setkali náhodně, komunikace přes internet byla v roce 2014 řídká, v roce 2015 žádná, navázali komunikaci v roce 2016 a v srpnu 2017 se potkali v Maroku. Nyní (14. 2. 2020) komunikují přes internet i desetkrát denně. Žalobce uvedl, že manželka poprvé přijela do Maroka v roce 2016 nebo 2017; ona přišla s nápadem vzít se, v roce 2017. Manželka žalobce při jednání soudu ve svědecké výpovědi uvedla, že se setkali v Moskvě v roce 2013 a do roku 2016 nekomunikovali. Ve správním řízení při pohovoru žalobce **nevěděl, co studovala jeho manželka**, kdy se rozvedla, **neznal přesný den jejího narození**, sdělil ho až poté, co se podíval do dokladů. **Žalobce neznal ani datum svatby**, uvedl 16. 6. 2019 a po nahlédnutí do dokladů se opravil na 19. 6. 2019. Manželka až ve svědecké výpovědi u soudu sdělila, že žalobce studoval počítače a že je fitness trenér, ve správním řízení toto vůbec neuvedla a neuvedl to ani žalobce. Tato profese žalobce zazněla u soudu poprvé. Manželka žalobce uvedla, že by tuto profesi mohl vykonávat v ČR po získání certifikátu, jehož vyřízení trvá tři měsíce. Jde o novotu, která ve správním řízení nebyla vůbec zjištěna. Soud shledal rovněž rozpory ve výpovědích manželů ohledně seznámení. Pár se neshoduje v důležitých osobních informacích, které se jich týkají. Věrohodnosti tvrzení manželů, že miní jejich vztah vážně, ubírá to, že rozpory ve výpovědích o seznámení neodstranili, další přibýly a že pro žalobce data narození manželky a svatby nejsou důležitá.
30. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce a jeho manželka nepřijali vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení, úvěr apod.). Dále je mezi účastníky řízení nesporné, že pár neměl společné bydliště nebo domácnost po dlouhou dobu. Otisky razítek v cestovním pase, které předložil žalobce, bylo prokázáno, že manželka **ho navštívila od roku 2013 či 2014 do sňatku 19. 6. 2019 celkem čtyřikrát** za pět (nebo šest) a půl roku, a to v řádu dnů nebo několika málo týdnů, většinou (4x) v sezóně letních dovolených (1. - 22. 8. 2017, 8. - 19. 1. 2018, 27. 7. - 20. 8. 2018, 10. - 24. 1. 2019, 21. 8. - 5. 9. 2019, 23. - 27. 9. 2019). Z oddacího listu vyplývá, že manželka žalobce musela být v Maroku dále i 19. 6. 2019 v den sňatku, tedy posedmé. Před soudem manželka tvrdila, že byla v Maroku jen šestkrát. Tvrzená cesta páru do Moskvy nebyla prokázána. Z provedeného dokazování se podává, že se pár setkal před sňatkem pouze čtyřikrát v Maroku a celkem do dne jednání soudu za téměř osm let jen sedmkrát a vždy jen na krátkou dobu. To podle soudu nesvědčí o funkčním trvalém manželském soužití, které pár myslí vážně. Žalobce tvrdil, že v roce 2017 byli zamilovaní a přitom spolu nežili ani v začátcích vztahu.
31. Manželé tvrdili ve správním řízení, že spolu hovoří česky, rusky, arabsky, anglicky, míchají to (uvedl žalobce při pohovoru). Manželka žalobce v písemném prohlášení ze dne 14. 2. 2020 uvedla **ke společnému jazyku**, že se učí arabsky a žalobce česky. Z dokazování internetovou komunikací soud zjistil, že je ze září a října 2020, tedy až po datu vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

napadeného rozhodnutí dne 10. 8. 2020. Obsahuje především komunikaci manželky žalobce s rodiči na Ukrajině v ruském jazyce a zejména posílání obrázků květin, jídla, rodičů a tety manželky žalobce a symboly jako „palec nahoru“ nebo polibek. Dodatečné popisky manželky žalobce pro soud v českém jazyce komentují obrázky a texty v ruském jazyce, že jde o přání rodiny manželky k výročí svatby a narozeninám. Z komunikace nevyplývá, že jde o komunikaci mezi manžely. Tato komunikace neprokazuje komunikaci manželů. Při jednání soudu k otázce žalovaného, jak řeší každodenní problémy, když nemají společný jazyk, manželka žalobce uvedla, že nerozumí otázce, a po vysvětlení zástupkyní žalovaného a poté soudkyní, uvedla, že teď se baví česky a anglicky, rozumí žalobci každé slovo a někdy ukazuje na obrázky a používá google překladač. Toto vyjádření svědkyně ani doložené internetové komunikace neosvědčují jazykové porozumění. Žalobce ani jeho manželka věrohodně nedoložili společný jazyk a způsob komunikace odpovídající potřebám manželů pro každodenní řešení denních problémů při společném denním soužití. Žalobce a jeho manželka nedoložili komunikaci v českém nebo jiném jazyce v žádném období od sňatku do vydání napadeného rozhodnutí (ani v následujícím období), ani to, že by se žalobcova znalost českého nebo jiného než rodného jazyka zlepšovala.

32. Zaměstnání a vedlejší **výdělečná činnost manželky** žalobce v ČR byly prokázány pracovní smlouvou, uzavřenou mezi manželkou žalobce a společností M. V. M., spol. s r. o., ze dne 22. 1. 2016 a dodatek ze dne 29. 12. 2016. Manželka žalobce je zaměstnána jako uklízečka na ubytovně s měsíční mzdou X Kč měsíčně a pohyblivou složkou mzdy. Dodatkem byla změněna doba trvání smlouvy na dobu neurčitou. Dne 23. 1. 2016 manželka žalobce uzavřela se stejnou společností dohodu o pracovní činnosti jako dělnice ve výrobě. Dodatek ke smlouvě byl uzavřený 28. 12. 2018 z důvodu změny příjmení manželky žalobce z G. na G. (stejně příjmení, ale počestěné, s diakritikou a koncovkou „ová“). Soud zjistil z potvrzení zaměstnavatele M. V. M., spol. s r. o. ze dne 15. 10. 2020 průměrný čistý měsíční příjem manželky žalobce v roce 2019 ve výši X Kč a v lednu až září 2020 ve výši X Kč. Z potvrzení zaměstnavatele B. – I. s. r. o. soud zjistil celkový roční příjem manželky žalobce za rok 2019 ve výši 35 000 Kč. Soud zjistil z výpisu ze živnostenského rejstříku ze dne 8. 4. 2020, že od téhož dne má manželka žalobce živnostenské oprávnění a podle její svědecké výpovědi a vizitky se zabývá krejčovskými službami. Příjem z této činnosti žalobce ani jeho manželka netvrdili, ani nedoložili.
33. **Žalobce** doložil ve správním řízení **výpis z bankovního účtu** se zůstatkem X marockých dirhamů ze dne 20. 11. 2019 (asi X Kč) s většími vklady za poslední dva měsíce, které žalovaný označil v napadeném rozhodnutí jako účelové vklady. V soudním řízení správním žalobce tento argument nevyvrátil, ba dokonce se k němu ani nevyjádřil. Pokud jedno z tzv. indikativních kritérií svědčí pro závěr, že ze strany žadatele o vízum bylo manželství uzavřeno účelově, pak je namístež zabývat se jeho sociálně-ekonomickým zázemím (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 131/2015 nebo rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 72 A 8/2020). V neprospěch prokázané sociálně-ekonomické situace žalobce svědčí i to, že žalobce k žádosti o vízum, k odvolání ani v soudním řízení správním nedoložil potvrzení zaměstnavatele o jeho pracovní pozici, mzdě ani to, na jak dlouho by mu zaměstnavatel umožnil dovolenou.
34. Soud zjistil z **výpisů Moneta money bank a. s.** zůstatky na účtu manželky žalobce dne 9. 3. 2020 ve výši X Kč a dne 15. 10. 2020 ve výši X Kč. Ve správním spise bylo založeno potvrzení téže banky k těmto účtům ze dne 1. 11. 2019 o zůstatku X Kč. Tyto výpisy Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

neosvědčují původ příjmů ani skutečnost, že by manželka byla schopna oba manžele uživit z těchto úspor v posuzovaném případě po delší dobu se zohledněním věku žalobce (který již vstoupil do pátého decennia života; manželka je o šest let starší), se zohledněním prokázaného nepříznivého zdravotního stavu manželky žalobce, jejich vzdělání, pracovních kvalifikací, zkušeností, praxe a celkových majetkových poměrů. Nejde jen o obživu samotnou, zajištění základních životních potřeb, bydlení atd., ale i placení pojistného na zdravotní pojištění a sociální zabezpečení, příp. cestovní pojištění žalobce jakožto cizince. Soud přisvědčil argumentu žalovaného, že žalobce s ohledem na jeho vzdělání, praxi, majetkové a příjmové poměry a jeho celkové zázemí včetně zázemí manželky nejsou zárukou, že by se nemohl stát zátěží pro sociální systém ČR (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 7. 2021, č. j. 17 A 52/2021-56, bod 26).

35. **Manželka** žalobce uvedla soudu ve své svědecké výpovědi, že „**má byt**“. Avšak žalobce vlastnické právo manželky k bytu neprokázal, doložil ve správním řízení pouze smlouvu o nájmu bytu 1+1 na adrese Š., V. M., s nájemným X Kč měsíčně, což odpovídá podle potvrzení zaměstnavatele základní měsíční mzdě manželky. Smlouva, kde je manželka žalobce uvedena jako nájemkyně, není datovaná, a zjevně část smlouvy chybí, zejména stránka s datem a podpisy. Smlouva tak není hodnověrným důkazem o zajištění ubytování.
36. Soud přezkoumává skutkový stav v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 10. 8. 2020. K důkazům, které měly osvědčit skutkový stav po tomto datu, lze přihlížet jediné tehdy, jestliže by osvědčily stav do 10. 8. 2020. Nedoložené tvrzení žalobce při soudním jednání o aktuální měsíční výši příjmu manželky X Kč soud nemohl zohlednit, protože se týkal období po 10. 8. 2020 a navíc nebyl prokázán.
37. Soud uzavírá, že z prokázané výdělkové, finanční a majetkové situace vyplývá, že manželé by se mohli do data vydání napadeného rozhodnutí navštěvovat častěji anebo nějakou dobu společně žít a vést domácnost, ale neučinili tak. Žalobce si práci v ČR nebo v její blízkosti nenašel a nehledal a manželka v Maroku nebo jiné zemi práci nehledala a soustředí se na výdělečnou činnost v ČR, a to i do budoucna. Žalobce hodnověrně netvrdil ani neprokázal, že v ČR by mohl najít zaměstnání nebo podnikat v některé z uváděných profesí (prodavač aut, fitness trenér – což tvrdila až jeho manželka u soudu). Žalobce neprokázal vzdělání, pracovní praxi ani znalost českého jazyka.
38. Soud zjistil z přehledu letenek, že šlo o lety Krakov - Oděsa a zpět, Marrákeš - Praha a zpět, Katowice Oděsa a zpět a Krakov - Marrákeš a zpět v letech 2018 až 2020, ale v seznamu nejsou uvedena žádná jména a bližší údaje, jen data letů, proto nemá důkaz žádnou vypovídající hodnotu k dané věci. Pouze z posledního přehledu letenek z Vídně do Casablanky přes Barcelonu soud zjistil vystavení letenky na jméno manželky žalobce a šlo o cestu 1. 8. 2017 – 23. 8. 2017, která již byla prokázána otisky vízových razítek v cestovním pase.
39. **Z e-mailové korespondence manželky žalobce a žalovaného** resp. velvyslanectví se podává, že 6. 3. 2019 se manželka žalobce dotázala v souvislosti se záměrem uzavřít sňatek s občanem Maroka v červnu 2019 na potřebu nahlášení sňatku na velvyslanectví v Rabatu. Manželka žalobce zaslala žalovanému 9. 3. 2020 vysvětlení ke vztahu se žalobcem a žalovaný dne 11. 3. 2020 sdělil manželce žalobce stav řízení a odpověděl na dotazy ohledně poplatku a dalšího postupu. Manželka žalobce se dotazovala 30. 7. 2020, 20. 8. 2020, 21. 8. 2020, 25. 8. 2020 (poté, co si žalovaný vyžádal e-mailem od manželky žalobce její telefonní číslo) a 14. 9. 2020, kdy bude vydáno rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů

neudělení víza. Ve vysvětleních k jejich vztahu a účelovosti manželství manželka uvádí shodné informace jako ve svém písemném prohlášení a svědecké výpovědi, zejména že chce být v ČR se žalobcem, aby jí pomohl s podnikáním, že má dostatek finančních prostředků na ubytování, vízum a jeho zdravotní pojištění, že tvrzení o obcházení zákona je poškozuje, že se cítí diskriminováni, že ona musí jezdit za starými rodiči na Ukrajinu, to ji omezuje a nemůže často cestovat do Maroka. E-mailová korespondence neosvědčila neúčelovost manželství, obsahuje pouze obecná tvrzení a skutečnosti osvědčené jinými důkazy.

40. Nedatovaný otisk obrazovky z google překladače je označen jako „preklad na prvnii turistickou viza“ a je v něm uveden překlad z francouzštiny: „Váš záměr opustit území členů před uplynutím doby platnosti víza nemůže být prokázán neposkytli jste důkaz o tom, že máte prostředky na obživu po dobu pobytu nebo způsoby návratu do země původu nebo bydliště nebo pro tranzit do třetí země, ve které je vaše přijetí zaručeno, nebo nejste schopni tyto prostředky legálně získat“. Tento text odpovídá důvodům zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum ze dne 31. 5. 2018 tak, jak prokázal správní spis k této žádosti, který si soud od žalovaného vyžádal (č. l. 10). Odůvodnění zamítnutí žádosti je rovněž obsahem napadeného rozhodnutí a dokládá argument žalovaného z napadeného rozhodnutí, že pokud by žalobce netěžil ze statusu manžela občanky ČR, neměl by *a priori* právo pohybu a pobytu v EU.
41. Žalobce při pohovoru ve správním řízení uvedl, že s manželkou **plánují dvě děti**. Manželka ve svém prohlášení ze dne 14. 2. 2020 o dětech vůbec nehovoří. Nesporné je, že je rozvedená a má osmadvacetiletou dceru, která žije samostatně. Před soudem manželka vypověděla k dotazu žalovaného, proč neuvedla plánování dětí ve správním řízení, že „to je její osobní věc, není mladá, byla zdravá“. Ze zprávy gynekoložky ze dne 22. 10. 2020 soud zjistil, že manželka je „bez potíží“. Žalobce zaslal soudu dne 23. 6. 2021 žádost o přednostní vyřízení věci a doložil ho zprávou ze dne 18. 6. 2021 o náročné onkologické léčbě manželky s doporučením péče rodiny vzhledem k významným vedlejším účinkům léčby (soud proto rozhodl věc přednostně). K dotazu advokáta žalobce, zda je nemoc důsledkem odloučení od žalobce, manželka uvedla, že „to bylo spíš kvůli těžké práci“. Z čestného prohlášení a svědecké výpovědi manželky plyne, že děti neplánuje a odloučení od žalobce jí nezpůsobilo nyní těžké onemocnění.
42. Manželka v prohlášení ze dne 14. 2. 2020 uvedla, že pro její ukrajinské **rodiče** je cestování náročné, že sama hodně cestuje na velké vzdálenosti a má kamarády v Rusku. Při vycestování do Maroka by byla daleko od stárnoucích rodičů. Rodiče se sňatkem souhlasili. Ve svědecké výpovědi před soudem uvedla, že k rodičům to má letecky hodinu a že žalobce potřebuje na Ukrajinu vízum. Z uvedeného se podává, že manželka žalobce upřednostňuje pobyt blíže k rodičům a v místě svého zaměstnání a že pro žalobce je problematická cesta na Ukrajinu. Uvedené v souvislostech s ostatními okolnostmi rovněž vede k závěru, že žalobce uzavřel manželství účelově s cílem dostat se do EU a že nešlo o uvážlivé rozhodnutí o reálném manželském soužití.
43. Manželka žalobce uvedla v prohlášení ze dne 14. 2. 2020, že **nepřijala příjmení žalobce**, protože má ukrajinské doklady a nemovitost (jejíž vlastnictví nebylo prokázáno) a změna všech dokumentů by byla náročná časově a finančně. Toto tvrzení se soudu nejeví jako důvěryhodné, protože žalobce předložil soudu k důkazu dodatek k dohodě o pracovní činnosti manželky ze dne 28. 12. 2018, ve kterém je uvedeno, že „od 28. 11. 2018 došlo ke změně příjmení G. na G., č. OP..., zaměstnankyně je již občanem ČR“.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

44. Z **fotografií** soud zjistil následující. Čtrnáct fotografií je označeno „svatební“, osm zobrazuje manželský pár, jedna nevěstu, a podle označení na rubu jedné je manželský pár s tatínkem žalobce a na dalších čtyřech je podle označení na rubu manželský pár s tatínkem a dvěma sestrami žalobce. Fotografie nejsou datované. Fotografie jsou pořízeny v místnosti (bytě) u slavnostně prostřeného stolu. Soud z fotografií zjistil společnou přítomnost manželského páru neurčeného dne na neurčené oslavě. Na fotografiích není zachycen obřad a přítomnost dalších osob. K tomu soud připomíná, že žalobce doložil ve správním řízení jako svatební pouze fotografie sebe a manželky a pouze na jediné fotografii byl i otec žalobce. Přitom žalobce ve správním řízení tvrdil, že na svatbě bylo deset lidí, což neprokázal ani v soudním řízení správním. Dalších šest fotografií je označeno jako dovolená s rodinou Marrákeš, nejsou datovány a jsou na nich zobrazeni manželé, tatínek a dvě sestry žalobce. Na dalších 26 fotografiích jsou zobrazeni manželé, tatínek a sestry žalobce podle popisků doma, na výletě v Rabatu, jídlo, a na jedné fotografii podle popisu dárky od žalobce – na podlaze je vyfotografovaných deset menších uzavřených krabiček s neznámým obsahem. Na dvou fotografiích je informační tabule na letišti v Maroku. Na jedné fotografii jsou zobrazena ústa se zuby a je u nich uvedeno: „dárek od manžela, spravené zuby, moje zuby, 2,5 roku práce“. Fotografie jsou nedatované. Na dalších 48 fotografiích jsou zobrazeni manželé na výletech dle označení v Casablance a Rabatu, v zimním i letním oblečení. Snímky nejsou datované. Ze všech fotografií se podává, že na většině je žalobce sám s manželkou nebo jsou na nich s rodinou žalobce. Fotografie obalového materiálu zvenčí bez obsahu ani vyfotografovaný chrup nejsou způsobilé osvědčit popiskami tvrzené dárky žalobce pro manželku. Snímky osvědčují společné pobyty manželů v Maroku. Protože nejsou datovány, neosvědčují, kdy se tak stalo. Jejich důkazní hodnota ve vztahu k prokázání neúčelovosti manželství je velmi slabá až nulová.
45. Manželství neplní svou funkci ani po dvou letech trvání. Žalobce tvrdí, že má dobrou ekonomickou situaci, manželka žalobce také, ale nesešli se víc než sedmkrát od roku 2013. Nesešli se víckrát v Maroku (Moskvu ani neprokazovali) ani nikde jinde po celém světě. Pandemie onemocněním covid-19 cestování nezastavila, zejména v letních měsících posledních dvou let. Nejde o „slovíčkaření“, jak obhajovala žalobce svědkyně Ing. J. Ch.. I kdyby bylo něco „ztraceno v překladu“, je zjevné, že kontakty manželů ani dle jejich tvrzení nejsou časté a intenzivní a manželé nevyvíjeli za osm let snahu o více delších setkáních a o soužití. O dítěti oba hovoří až ve chvíli, kdy manželka uvede, že je vážně nemocná a jako sedmačtyřicetiletá žena uvede, že „ví, že není mladá“ a navíc stále hovoří o rozvoji svého podnikání jako vedlejší činnosti při dvou zaměstnáních (uklízečka, dělnice) a o péči o staré rodiče, za kterými musí často jezdit na Ukrajinu a proto nemůže jezdit do Maroka. K námitce ke kvalitě tlumočení při pohovoru soud poukazuje na to, že žalobce se záznamem pohovoru souhlasil, což potvrdil svým podpisem. Žalobce ve správním řízení nenamítal, že pohovor byl špatně tlumočen.
46. Ze všech podání manželky nevyplývá, že by si byla vědoma vážnosti situace a všech důsledků a počítala například s tím, že manžel dědí polovinu jejího majetku společně s její dcerou nebo s tím, že manželovi mohou v manželství vznikat dluhy a manželka je za ně rovněž odpovědná, pokud si manželé nesmluvili jiný režim, což manželé netvrdili; nebo s tím, že rozvod s cizincem nemusí být jednoduchý.
47. Účelovost nebo zneužití práva nejsou pouze kategorie cizineckého práva v oblasti víz, posuzují je správní orgány a soudy i u jiných jednání (například v přestupkových řízeních, vyplácení fingovaného nemocenského atd.). Tato jednání jsou vždy posuzována v jejich

kontextu, celistvosti, s přihlédnutím ke všem okolnostem věci, jak to ukládá správní řád v § 2 odst. 4, což se stalo v posuzované věci.

48. Institut manželství upravuje zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „NOZ“). Podle § 687 odst. 2 NOZ jsou manželé povinni žít spolu. Podle § 691 odst. 1 NOZ nemají-li manželé rodinnou domácnost, nese každý z nich náklady své domácnosti; to je nezbavuje povinnosti navzájem si pomáhat a podporovat se. Je nesporné, že v posuzované věci manželé nemají společnou domácnost, tudíž i společné obydlí, vůbec nehovořili o společném majetku, což je znakem manželství, a jak s ním nakládají.
49. Ani další důkazy neprokázaly řádný manželský život ve smyslu citovaného ustanovení NOZ a judikatury NSS.
50. Soud z **prohlášení** prof. D. P. zjistil, že neosvědčuje neúčelovost manželství žalobce. Popisuje pouze, že manžele potkal na výstavě, kde žalobce fotografoval akci a měl zdarma předat své fotografie velvyslanectví, že žalobce měl zájem o ČR a znalosti o V4 a cestoval dvakrát z Casablanky do Rabatu. Toto prohlášení neosvědčuje kvalitu manželského vztahu žalobce.
51. Písemné **prohlášení** Ing. J. Ch., Ph.D., bývalé zástupkyně velvyslance v Rabatu neshledal soud jako důkaz o neúčelovosti manželství žalobce. Prohlášení popisuje setkání s žalobcem a manželkou při kulturních akcích a pomoc svědkyně při vyřizování dokumentů souvisejících se sňatkem. Manželé propagovali akce velvyslanectví na sociálních sítích. Svědkyně nezpracovávala žádost žalobce o vízum a je v kontaktu s manželi stále. Pandemie byla pro manžele těžkou zkouškou a manželka potřebovala pomoc manžela v křehčování a v době nemoci, na dálku to není dostačující. Svědek má vypovídat objektivně o tom, co vnímal svými smysly. V případě výpovědi svědkyně nejde o objektivní vyjádření, ale o obhajobu žalobce.
52. **Svěddecká výpověď** Ing. J. Ch., Ph.D., rovněž neosvědčila neúčelovost manželství. Svědkyně nad rámec písemného prohlášení uvedla, že má zkušenost s účelovými manželstvími ze své praxe. Kdyby šlo v tomto případě o účelové manželství, neměl by žalobce zájem o akce velvyslanectví. Žalobce se učil česky. Svědkyně s ním mluvila i arabsky. Účeloví manželé by se neúčastnili akcí velvyslanectví, nepomáhali by s nimi a neposílali by zdarma fotky. Svědkyně málem přišla o místo, požádala manžele o hodnocení její práce a oni ho dvakrát poskytli. Svědkyně k dotazu advokáta uvedla, že nevylučuje, že zamítnutí žádosti o vízum nesouviselo s hodnocením, které manželé svědkyni poskytli. Policie šetří věc související s odvoláním ze služebního místa, které se nakonec neuskutečnilo, má mlčenlivost, víc k tomu nechce říct. Podle soudu výpověď svědkyně k účelovosti manželství a rovněž k indikativním kritériím nemá vztah, neobsahuje relevantní indicie k posouzení účelovosti sňatku; úmysly žalobce při uzavření sňatku v souvislosti s žádostí o vízum ani kvalitu manželského svazku neosvědčuje. Účast žalobce na kulturních akcích velvyslanectví je třeba posuzovat v kontextu celého případu. Svědkyně nejedná nestranně a postavila se na stranu žalobce.
53. Vypovídací schopnost neměla ani **výpověď svědka J. Č.**, která rovněž neosvědčila neúčelovost manželství. Svědek pouze vypověděl, že realizoval stánek na knižním veletrhu v Casablance a účastnil se vernisáže výstavy českých maleb 5. – 19. 12. 2019. Manželka žalobce se obrátila na paní J. Ch. a přijela do Prahy, žalobce při společné schůzce viděl komunikaci manželů na WhatsApp a nejde o účelové manželství. Domníval se, že zamítnutí víza souvisí s odvoláním paní J. Ch. Pokud žalobce vyhraje, svědek nebude žádat Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

svědečné. Soud shledal výpověď neurčitou, nevypovídající, neobsahovala nic konkrétního, měla nulovou důkazní hodnotu. V důsledku výpovědi o domluvě na společném postupu při pomoci žalobci a podmíněné žádosti o svědečné svědecká výpověď zcela postrádá věrohodnost.

54. **Soud neprovedl důkazy** pozvánkou na česko-marockou módní přehlídku 26. 6. 2019 v Rabatu, protože nemůže prokázat neúčelovost manželství žalobce. Soud neprovedl pro nadbytečnost důkaz čtením čestného prohlášení manželky žalobce ze dne 14. 2. 2020, protože je již obsaženo ve správním spise a soud z něho vycházel. Soud neprovedl dokazování následujícími fotografiemi, protože nemají souvislost s posouzením účelovosti jeho sňatku. Jde o tři fotografie označené jako „žalobce ve fitness centru“, dvě fotografie „dcery manželky žalobce v Maroku, tři fotografie „rodiče manželky žalobce“, sedm fotografií „žalobce s rodinnými motorovými vozidly“; devět nedatovaných fotografií označených jako „žalobce v Moskvě“; fotografie z „akce velvyslanectví ČR v Rabatu“ a pět fotografií „výstava českých malířů v Rabatu 29. 8. 2019“. Soud neprovedl důkaz svědeckou výpovědí paní J. V. z Valašského Meziříčí, protože žalobce neuvedl, jaký má vztah k žalobci a jeho manželce a jak by její výpověď mohla osvědčit neúčelovost jejich manželství a skutkový stav byl již dostatečně zjištěn.
55. V porovnání s věcí posuzovanou zdejším soudem pod sp. zn. 72 A 8/2020 nynější případ vykazuje daleko méně důkazů a indicií o tom, že o účelové manželství nejde. V nyní posuzovaném případě se žalobce s manželkou vídali a komunikovali mnohem méně často a neplánovali skutečně společnou budoucnost ani děti (nezjišťovali u lékařů možnou plodnost páru, jako v odkazované věci), mnoho pro ni neudělali. Důkazy, že by tomu bylo jinak, nepředložili.
56. Žalovaný žalobce v napadeném rozhodnutí poučil, že může podat novou žádost o vízum, pokud prokáže, že se pár zná od roku 2014 a doloží všechna vzájemná setkání. Relevantní důkaz o setkání páru v Moskvě a žalobce v tomto soudním řízení správním nepředložil. Žalobce předložil důkazy o sedmi kratších setkáních páru v Maroku během dovolených, ale nedoložil žádné delší společné soužití, žádné vedení společné domácnosti ani komunikaci o podstatných věcech v manželství od jeho uzavření a do budoucna.
57. Provedené dokazování ve správním a soudním řízení neprokázalo úmysl žalobce a jeho manželky vést společný rodinný život (negativní úmysl), ale prokázalo záměr obejít předpisy přistěhovaleckého práva (pozitivní úmysl). Návštěvy, které trvají několik dnů nebo týdnů, nelze považovat za vedení společné domácnosti. Manželka žalobce ve svědecké výpovědi před soudem uvedla, že se vzali, protože první žádost žalobce o krátkodobé vízum byla zamítnuta. I kdyby šlo o nevhodné vyjádření manželky žalobce, provedené dokazování v jeho celistvosti neosvědčilo naplnění morálního závazku manželů provázet jeden druhého na cestě životem, i když nejsou fyzicky nablízku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40).
58. Nedůvodná je námitka zásahu do soukromého a rodinného života manželů. Bylo prokázáno, že manželé spolu rodinný život nevedli, že spolu nikdy nežili s výjimkou sedmi krátkých pobytů v Maroku a nic pro společné soužití a vedení domácnosti aspoň po nějakou dobu v kterékoli zemi neučinili. Sami manželé při předkládání důkazů označují fotografie z těchto pobytů jako „výlety“ a „dovolené“. Rozhodnutí tak nemohlo zasáhnout do zavedeného a rozvinutého manželského soužití. Z daných okolností si žalobce musel být vědom, že realizace zamýšleného rodinného života v hostitelské zemi bude

problematická. Krátkodobý pobyt by se navíc s tvrzenými záměry žalobce o jeho manželském životě vůbec neslučoval.

59. Nedůvodná je námitka, že velvyslanectví nebo žalovaný měli žalobce vyzvat k odstranění vad žádosti nebo doplnění dalších podkladů rozhodnutí. Podle soudu žádost neobsahovala vady, které by bránily rozhodnutí ve věci samé a pokud velvyslanectví zamítlo žádost žalobce z důvodu uzavření účelového manželství, bylo na žalobci, aby svá tvrzení doložil. Žalovaný unesl své důkazní břemeno a prokázal účelovost manželství způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, tedy v souladu se zásadou materiální pravdy. Žalobce opak neprokázal.
60. Evropský soud pro lidská práva konstantně judikuje, že stát má právo rozhodovat o vstupu, pobytu a vyhoštění cizích státních příslušníků ze svého státního území (např. rozsudek velkého senátu ESLP, Ünér proti Nizozemí, č. 46410/99, ze dne 18. 10. 2005, bod 54). V posuzovaném řízení panuje zásada, podle níž mají státy právo kontrolovat vstup jiných osob než vlastních státních příslušníků na státní území. Ve věci C-84/12 státní příslušník Íránu chtěl v Německu navštívit bratra, který tam měl azyl, a neprokázal dostatečné prostředky jak na obživu po dobu svého pobytu, tak na zajištění návratu do Íránu; nové rozhodnutí se zakládalo na existenci převažující pochybnosti o úmyslu žalobce vrátit se zpět. Jak vyplynulo ze stanoviska generálního advokáta v této věci, jde o posouzení rizika nedovoleného přistěhovalectví a dále pochybnost o úmyslu opustit území, což jsou dvě samostatná kritéria. V posuzovaném řízení panuje zásada, podle níž mají státy právo kontrolovat vstup jiných osob než vlastních státních příslušníků na státní území (srov. rozsudek SDEU ve věci C-84/12, bod 47). Vízum není chápáno jako právo, nýbrž jako povinnost uložená tomu, kdo si přeje krátkodobě pobývat na území členského státu, tzn. jako předpoklad vstupu na území EU, což lze vysvětlit zejména vlastní funkcí víza. Vízum chápáné jako předchozí oprávnění ke vstupu na území je nástrojem kontroly vstupů na státní území, a tím i migračních toků, a stejně tak může být i nástrojem zahraniční a bezpečnostní politiky. Činnost prováděná na úrovni Unie ve vízové oblasti přitom sleduje jednoznačně spíše defenzivní cíl, a sice boj proti nedovolenému přistěhovalectví a zamezení spekulativnímu podávání žádostí o víza („visa shopping“), tzn. zamezení tomu, aby členský stát přijal vízovou politiku, o níž bude všeobecně známo, že je k žadatelům vstřícnější, neboť taková politika představuje potenciálně riziko destabilizace schengenského prostoru kvůli absenci kontrol na vnitřních hranicích. Podle zdejšího soudu v posuzovaném případě rozhodnutí žalovaného zcela vyhovuje požadavkům podle rozsudku SDEU ve věci C-84/12, individuální okolnosti věci byly posouzeny dostatečně.
61. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správný celkový skutkový i právní závěr, se kterým se soud ztotožnil. Přezkoumávaný proces byl souladný se zákonem a oba správní orgány svá rozhodnutí řádně odůvodnily. Nově tvrzené a prokázané skutečnosti neodůvodňují závěr, že šlo o trvalý manželský svazek. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
62. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední

činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 4. listopadu 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně